

Передплата

на «РУСЛАНА» виноситъ:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
з год. 5-й пополудни.

Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під ч. 9
ул. Коперніка. — Експедиция
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попередне застережене. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Реакция наступає.

Як тучі чистять воздух від міязматів і прохолоджують надмірний жар, так і послідне львівське віче принесло нам сю благодать, що в значній мірі розкрило кацапську гниль, а на народовецкий табор нанесло стілько прохолоди, що принаймьне львівським народовцям манія консолідації з ренегатами не видає ся вже нині альфою і омегою політичної мудрости.

Ми від давна надіялись такого звороту на лучше. Для нас іменно не було тайною, що консолідація народовців з москвофілами була не лише неприродним і в засновці вже мертвим альянсом, але що мотивами до сего альянсу були лише личні, незаспокоєні амбіції кількох збанкрутованих менерів політичних. Всякий із здоровомислячих людей розумів, що кардинальні принципи галицьких народовців стоять в крайній суперечности з змаганнями москвофілів. Тут огонь, там — вода. Тут чисте, благородне, кровію батьків освячене, завітом дідів внукам переказане, природне змагане до самостійного національного розвою руского народа, там — платна робота московских наймитів з програмою деструкції, деморалізації, зневіри і нівеляції всего, що стоїть в дорозі системі національного обединення всеї України-Руси з московским народом. Тут позитивна робота, там — платне неробство, негация і застоя.

На позір альянс сей мав скріпити сили галицької Руси в борбі з Поляками. На ділі служив він деяким личностям лише за средство до придбання собі посольських мандатів, а побіч сего деяким вічевим спеціалістам до побільшення заводової клієнтелі. Більшого добра консолідація не принесла галицькій Русі. З рук консолідації не прибули Русі ні одна народна інституція, ні які-небудь ширші права. Все те довершило ся поза табором сконсолідованих.

Наколи можна думати про який-небудь позитивний успіх політики консолідаційної, то успіхом таким можуть повелечати ся хиба лише самі москвофіли. Они розстрої-

ли кріпкий колись табор народовців, одну їх частину відтягнули від позитивної роботи, заціпили в неї зневіру у власні сили, а тим і викликали у значній частині патріотичної інтелігенції рускої те невдоволене, над скріпленням котрого они дуже усердно від давна трудились в хосен Росії а на шкоду Австрії. Що більше! Москвофіли нанесли народовцям найтяжчий удар тим, що витворили у декого повну рівнодушність для наших ідеалів народовецких, стягнувши прапор нашої окремішности національної в те багно індиферентизму народного, в котрім самі сидять від 1866 року.

Москвофіли дуже добре розуміють, що Австрия стала ся нині одиноким захистом для розвою і скріплення елементу руского. Они розуміють, що зі зростом національної самосвідомости у галицьких Русинів росте і так званий сепаратизм України-Руси від народу московского. Они знають дуже добре, що Галичина стала ся центром відродження всего 30-мільонового народу малоруского. Тож час консолідації використали они всесторонно в тім напрямі, щоби національну свідомість в народі руским бодай трохи розслабити, а інтелігентні рускі сили бодай на якийсь час відорвати від снльного труду в користь руского народу.

Сего факту ніхто не годен заперечити. Не годен его заперечити і той ентузіаст, що в численних вічах, зборах, заснуваню рад політичних, громадних депутацій і у всяких консолідаційних фаєрверках бачив одинокое спасене для галицької Русі. Так — на жаль — було, що за послідні два роки ери консолідаційної народовці ослабли а москвофіли віджили.

Факт сей треба доконьче провирити, позаяк в часі, коли консолідація підготовляла ся, аранжери єї з табору народовецкого віддавались глупій надії, що они через консолідацію знищать галицьке москвофільство до накорінка, що «Народний Дім» і Ставропігія дістануть ся в руки народовців, та що навіть з недостатку передплатників упадуть органи експозитури московской...

Чи сповнились ті мрії? Се питане по-

винен собі по львівським брутальнім вічи поставити кождий галицький Русин, що в своїй добродушности повірив згаданим аранжерам консолідації на слово, мов-то від консолідації з ренегатами попливе на руский нарід добро повними струями.

Сконсолідованим народовцям час вже отверезитись. Не потрібно при тім і соромити ся того, що товчко до отверезія не дали самі вожди консолідації, а подала его наша молодіж, та сама молодіж, що за кілька літ обійме вже провід наших народних справ.

В житю політичнім народів можуть бути похибки. Істория переповнена примірами хвилевої деґенерації чи депривації навіть і найбільше культурних народів. Колись вся Німеччина горнулась під покров свого найбільшого ворога, Наполеона I. Колись та сама Німеччина рвала власними руками свої внутренности, розділивши ся на два табори реліґійні. Колись і Франция різала своїх власних синів. Колись була і в нас погана Брюховеччина з кервавим боем ліво-і правобічної України. Але як-раз істория повинна бути для нас пересторогою, що в роз'єднаню сил народа лежить і зарід его слабосильности.

Вільно народам ворогувати проти себе, вільно їм і мирити ся. Але на цілім свьіті не було доси приміру, щоби патріоти ставали заодно з — ренегатами власного народу! Пятном такої ганьби мусіла, на жаль, окритись лише галицька Русь і то як-раз в порі, коли в цілій Европі всякий нарід понад все дорожить своєю національністю і за сю святац віддає навіть і свою кров.

Ми від давна допоминали ся у наших органах консолідаційних аргументів розуму на оправдане союзу народовців з — ренегатами. Але доси ті органи не станули до розумної розправи на сю тему. Розум заступають они інвективами, киданем підозріння на народовців, а навіть кулаками і палками. Се їх одинокий аргумент на оправдане свого союзу з негаторами нашими, а з таким аргументом годі спорити.

Але реакция наступає. Душна атмо-

7

„In deinem Nichts will ich das All finden“.

(Конець.)

В російських часописях з'явились остатніми часами отрутні ганебні для нас розправи: всю нашу справу винесено на глум, на посьміх, про нас говорять як про брудних бактерій, що вже зжирають одна одну, нам прорекують швидку смерть. І що можемо відмовити на це? Як можемо спростувати ці слова? Хиба вони не суть гіркою, ганебною правдою? Пригнічені з усюди, мов обложені в невеличкій твердині нечисленним ворогом в тяжку, рішучу хвилину брати наші займають ся тим, що дратують, зневажають, здіймають на глум один одного, заціпають добре ймення чи вельми чи мало талановитне, але щирих робітників своїх. Нас дущать з усюди — ми здіймаємо проміж себе партійні борні; з нас глузують, нас вважають відсталыми, нікому непотрібными, — ми самі дискредитуємо нашу справу і даємо для глуму

найкращий материал; наші справжні таланти гинуть без підтриму, їх переслідують, чим тільки можливо — ми самі охоче тонимо їх в багно! Нема, нема у нас ні щирої любови до рідної справи, ні поваги до самих себе!

Самолюбство, змаганя про зверхність, заздрість, боротьба партій, яка складаєть ся з боротьби окремих одиниць — ось чим керують ся переважно наші нові діячі. Колись наші діди користувались з свар та суперек, що розрізняли польське військо, — тепер ми даємо користуватись цім нашим могутнім ворогам. Сумній українській історії призначено мабуть долею бачити при різних обставинах ті-ж самі сумні події. Куди не глянеш — все ті-ж самі «закутні гетьманишки», що зібравши біля себе «свавольні купи», дбають ні о що инше як о самих себе. Руїна, руїна, бодай чи не остатня руїна! Не від околиць ворогів повинні чекати ми гибелі нашої, а від своїх власних, теплих приятелів, що замість спільної праці і оборони, здіймають сvari й чвари, руйнують нашу остатню силу й вагу.

Але коли в житті ми не маємо можливости спинити цю брудну течію, ми бажаємо, ми можемо вчинити це хоть в літературі. Нема чому дивуватись літературним і музичним заміткам з російської України — автори їх можуть бути й зовсім неосудними людьми. Але ми щиро дивуємось шановному редакторови, який, хоч і зовсім несвѣдомо, але все таки що раз друкує їх. До него, до пана редактора і кличемо ми, ми просимо его стати на варті нашої бідної літератури і не робити її ареною літературних хижаків. Поваги до своїх діячів, честних чистих відносин, щирого, неїдмальнового патріотизму, згоди, згоди і любови прагнемо ми — «всякое бо царство раздѣлше ся на ся запуетѣть и всякъ градъ или домъ раздѣливый ся на ся не станеть!»

Людмила Сталюка.

сфера прочищує ся і небавом коло нашого прапору народного збере ся знов поважне число чистих патріотів, котрі діло кріплення елементу руского в австрійській Сабавдї поведуть дальше на сором ренегатів і їх хвилевих союзників.

Язикова рівноправність в Галичині.

Артикул XIX. основних законів в справах шкільних не знаходить застосованя там, де ходить о рівноправність руского языка в школі з польским. Як у нас шанує ся основні закони, кидас хороше світло народне шкільництво в Яворові. В яворівських шести-класових школах так мужескій як і женський є польський язык викладовий, мимо сего, що число рускої шкільної молодіжи в троє перевишає дітий не то польских, але навіть і всіх дітий обряду латинського.

Яворівська рада громадска користаючи з нагоди — що наслідком великої фреквенції дітий треба буде утворити пову чотири-класову школу — ухвалила одноголосно в маючій ся отворити 4-класовій школі руский язык викладовий. Начальству ради громадскої чомусь та одноголосна ухвала не сподобала ся і на другім засіданю спостерегли радні, що тої ухвали не запротокувано. На слідком такого несовісного поступованя, відбула ся друга нарада в тій справі, а хоть часть радних вже противила ся заснованю школи з руским языком викладовим, то все таки більшість ради громадскої рішила протокол поправити і ухвалу з попередного засіданя вписати до протоколу. По тій ухвалі інформовано ся в шкільній раді краєвій, як она задивляє ся на ухвалу міської ради в Яворові в справі заснованя 4-класової школи рускої. На се мала шкільна рада краєва відповісти довірочно, що згодить ся не на осібну руску школу, але на поступенні паралельки при мужескій школі. Наслідком такої інформації внесло 140 яворівських міщан слідуячу петицію до краєвого сойму:

Високий Сойме!

Від р. 1867, т. є. від часу як шкільна власть перейшла на краєву Раду шкільну, заведено в Яворові в місті у всіх школах польський язык викладовий, хотай від того часу аж по нинішній день число руских дітий в сих школах найменше три рази так велике, як число польских дітий. Яворівські міщани рускої народности не могли погодити ся з такою кривою і через цілий час законною дорогою старались усунути лихо, але се не повелось ані в яворівській Раді громадскої, ані в шкільній Раді краєвій, а навіть Високий Сойм, в наслідок внесеної перед сімома літами петиції, не зволив тої кривди усунути.

В році 1846 прийшов магістрат яворівський перед міску Раду з внесенем, щоби міска Рада з огляду, що шкільна фреквенція так змогла ся, що громада на уміщенє шкільних клас до існуючих будинків для школи мужескої і дівочої мусить ще винаймати пять убікацій по за тими будинками, призволила на закупно ще одной реальности на уміщенє тепер по всіх закунках міста розкинутих клас шкільних. Се внесене рада міска приняла, але зарозом повзяла рішенє, щоби з огляду на надмірно високе число учеників в теперішних школах мужескої і женської і з огляду, що народність руска покривджена, виднати в шкільній краєвій власті заснованє нової 4-класової школи з викладовим языком руским і маючий ся закупити будинок шкільний віддати до ужитку для тої нової школи. В тій справі інформовано ся в Раді шкільній краєвій, але там заявили, що краєва Рада шкільна не згодить ся на осібну руску школу, але пристане на поступенне заснованє при теперішній мужескій школі руских паралельок, так для хлопців, як і дівчат (в одній класі). В наслідок такої інформації місто Яворів внесло ще в місяці липни 1897 р. прошенє до краєвої Ради шкільної о заснованє в Яворові руских паралельок для мішаної дїтвори при першій мужескій школі. Але тої справи, хотай минуло вже

перше піврічє шкільне, Рада шкільна не по-рішила.

Статистика шкільних дітий що до народности вглядно віроіповіданя в яворівських школах за рік 1897-8 представляє ся так:

I. Мужеска школа:

Класа	греко-кат.	римо-кат.	жидів	разом
1	43	13	44	100
2	53	12	31	96
3	64	20	20	104
4	53	13	26	92
5	24	8	14	46
6	27	7	7	41
Сума	264	73	142	479

II. Женська школа.

Класа	греко-кат.	римо-кат.	жидів	разом
1	63	14	30	107
2	50	10	36	96
3	34	10	43	87
4	53	10	31	64
5	19	8	13	40
6	10	5	10	25
Сума	199	57	163	419

Отже в обох школах є руских дітий 493 а коли потрутимо 80 дітий з V. і VI. клася, остає цифра 413 дітий в чочирох класях обох шкіль, а та цифра без шкоди для польских шкіль вистарчає і надто забезпечує фреквенцію для рускої 4-класової мішаної школи. Дятого підписані просять:

Високий Сойм зволить краєвій Раді шкільній поручити, щоби з огляду на наведені а фактичні відносини в місті Яворові вже з початком 1898-9 року шкільного заснувала нову 4-класову мішану школу народну з руским языком викладовим.

На сю петицію одержано таку відповідь:

»Виділ краєвій. Ч. 16241.

Магістратови міста Яворова звертає ся з заявленем, що Високий Сойм о сій петиції не порішив ніякої ухвали.

У Львові дня 4. цвітня 1898.

Маршалок краєвій: S. Vadeni.

Член виділу краєвого: др. Савчак.

Вість сю подаємо за »Дьлом«. Шкода однак велика, що »Дьло не подає, на чї руки внесено ту петицію, тоді можна би нам було розслідити, для чого такий чудний єї результат. Від себе тільки те скажемо, що клюб руских послів не мав найменшої відомости о сій петиції, тож не міг робити ніяких заходів, а певно що тоді результат був би зовсім инший. З того факту показує ся, що не досить внести петицію, але треба коло неї потрудити ся. А сей пан посол, на котрого руку міщани яворівські внесли ту вповні оправдану петицію, видно не ломав собі над нею зовсім голови. Через наше недбальство не одна справа або відволікає ся, або марно пропадає.

Вісти політичні.

Прагска »Politik« з 29. мая константує у вступнім артикулі, що з скликанем ради державної мусить наступити якась рішучість в теперішній непевній і небезпечній ситуації. Дневник сей предвиджує, що правительство гр. Туна подибле ся знова з відновленою, острою тактикою Німців, хотьби тільки за его зарядженя в Градци. На поворот до обструкції веказували вже Німці в делегаціях. Ситуация стоїть не менше замотаною як перед весняною сесією ради державної, а становище правительства є в додатку неспослідимою тайною. Ніхто не знає, як гр. Тун думає розв'язати сей замотаний узол. Чи розітне він его насильним ударом, чи буде може ще довго коло него довбати? О намірах президента є тільки різні здогади з виїмком рішучої постанови вибору языкової комісії. Та мабуть по переведеню того вибору дозволить гр. Тун раді державній розплисти ся легесенько в Нїрвані.

Вирочім не ма ніякої певности, чи поведе ся і вибір тої комісії. Німці ставлять тепер ще острійше як передше за усліве до принятя мандатів в языковій комісії — відкликанє языкових розпоряджень. Що в тім случаю зробить гр. Тун, знова не знати. Але сторонництва правіці повинні

мати в тім згляді певність, нїм сховає і то імовірно надармо трудити ся в языковій комісії. Між сторонництвими правіці володіє погляд, що навіть на случай, коли правительство буде держати ся в резерві, они вступлять до языкової комісії. Ческі послы є готові також і ту жертву принести з себе. З ческими послами стоїть і більша посілість, котра рада би підняти ся компромісу. З тої сторони піднесено також позитивний проєкт рамкового закона для охорони народних меньшости й. Сли Німці не схотять висказу Хлюмецкого тільки на свою власну користь обернути, що без достаточної охорони меньшостей національна рівноправність є не можливою, то в такому случаю не повинні ніколи противити ся пропозиції ческої більшої посілости.

Рамковим законом языкове питанє в Австрії лиш замотає ся і безвихідно скомплікуне ся, бо тоді Німці будуть змагати до того, щоби лиш їх національні меньшости мали всі привілеї більшости, коли тимчасом прочі народні меньшости полишають по за законом під позором »стану посіданя і замкненого языкового округа« і позбавлять їх навіть права мінімум політичної екзистенції. Ніколи ще так сильно не виступали змаганя егоїстичні радикалізму нї мецкого як в теперішній порі національній. Чогож можна надіяти ся по языковій комісії, сли прийде до єї вибору? А сли нї, який вихід з того положеня має гр. Тун?

Справа наближує ся до послідної фази, тож якась постанова мусить застати. Представивши такий образ теперішньої ситуації заохочує »Politik« ческих послів до розваги і повдержливости, бо всякий нерозумний крок дав би ся тяжко відчути ческому народови. Зміну тактики ческих послів уважає сей дневник, в такому хаосі небезпечною.

Розв'язанє міської ради в Градци зробило велике вражінє в місті. Вість о тім факті розійшла ся летом блискавиці. Всі тамошні дневники видали осібні додатки, в котрім оповіщували сю сензацийну подію. В дни розв'язаня ради поприбивано урядові декрети про розв'язанє ради на всіх рогах улиць, а всім радним доручено відписи того декрету. В оповіщеню доданім до урядового декрету правительственний комісар, Гамер-Пургшталь взивав населенє, щоби допомагало правительству в его змаганях до удержаня супокою і порядку і щоби заперестало всяких поступків против права, бо тоді мусів би ужити найострійших средств. Зараз по проголошеню декрету покликано жандармерію на місце міської поліції. В ратуши приміщено 30 жандармів. При відданю урядованя в руки правительственого комісара зробив посадник міста застереженє, що не полишено єму навіть на стілько часу, щоби міг скликати надзвичайне засіданє ради міської для внесеня відклику против розв'язаня ради. В редакції »Graz-er Extrablatt« відбула ся ревізія по причині, що дневник сей в артикулі з попередного дня взивав населенє до чинного виступленя против властей.

»N. fr. Presse« з всею можливою краснорічностю накликає правительство до знесеня языкових розпоряджень і зарозом грозить, що сли то не наступить як найскорше, то тоді буде вже за пізно. Перед роком, каже »N. fr. Presse«, бажали Німці тільки окружного суду в Травтенав. Нині гр. Тун дав би пять таких судів, щоби міг знайти спокій. Так само не помогло би по пів році і 12 розпоряджень языкових. В трех місяцях, а може і в трех тижнях буде запізно відкликувати языкові розпорядженя. Найбільшим злом правительства є упір в ошибці.

В Кольошварі обходжено 50-літній ювілей проголошеня унії Симигороду з Угорщиною. На тій урочисти був також міністер Данель. Обхід визначав ся ентузіастичними оваціями в честь цїсаря, підношено правно-державне значінє унії, відслонено памяткову таблицю і вилано телеґраму до міністра внутрішних справ з просьбою о зложеню у стіп престолоа заяви льяольности із сторони згромаджених. По полудни відбув ся банкет і народна забава, а вечером представленє в театрі.

НОВИНИ.

— **Товариство «Січ»** у Відні постановило обходити 30-літній ювілей свого існування через з'їзд всіх давних членів «Січі». З тої нагоди відбуде ся в суботу 4. червня вечером спільна вечера і комерс, в неділю 5. червня з полудня спільна прогулянка на виставу, а в понеділок 6. червня спільна прогулянка до Semmering-у і Mürtzschlag-у. Поворот вівторок 7. червня.

— **Підвисшене урядничих плат**, котре потягне за собою видаток 16 мільонів, має вийти в жите із заведеним податку від продажу цукру по 6 зр. за метричний сотнар. Оповідають, що гр. Тун буде старати ся, щоби дотичний закон о податку від продажу цукру ухвалено в парламенті в конституційній дорозі і щоби не приневолювати правительства до введеня того закона на основі §. 14. конституції.

— **Проф. Романчук** оголосив публично заявлене, що мимо п'єсьм і завізань кандидатури до ради державної з округів тернопільського і сянницького не приймає. Можна було того сподівати ся, бо чейже 5-кратний урядок п. Романчука довів ясно, що его політика в раді державній належить лише до минувшини.

— **Зміни в Старостах.** Намістник переніс: старшого комісаря д-ра Стан. Новоселецького з Перемишля до Кракова; дальше комісарів повітових: Ів. Вельтцого зі Стрия до Заліщик, Каз. Володике. Грабовського з Заліщик до Надвірної, Конст. Де Льюжа з Надвірної до Львова; — концепістів намістництва: Гея Адельсберг-Етмаера з Бохні до Перемишля, Жигм. Карасинського з Ліська до Бірки, Болес. Гелера з Жидачева до Рави, Адольфа Пясецького з Домброви до Бучача, Адама Мірецького з Мостиска до Ліманови; вкінці практикантів концепітових намістництва: д-ра Жигм. Падлевського з Нового Санча до Бохні, Ілар. Гошовського з Сокаля до Жидачева, д-ра Авг. Цифровича зі Львова до Нового Торгу, Ед. Юристовського з Коломиї до Тернополя і Адама Криспина Сломського зі Львова до Домброви.

— **Два величаві похорони** відбули ся дня 28. мая: один архієпископа Леопольда у Відні, другий б. англійського прем'єра міністрів Гледстона в Лондоні. Тіло архієпископа похоронено в костелі Капуцинів в присутності цесаря, членів пануючої родини, дипломатів, папського нунція Таліянього і інших церковних і світських достойників. В похороні Гледстона брали участь члени і представителі двору, члени парламенту, єпископи, міністри і дипломати заграничних держав. Тіло великого мужа стану зложено в ошатві вестмінстеркім.

— **Бернзон а Ібзен.** Цікаву порівнюючу характеристику двох найбільших сучасних поетів Півночі подає Американці Шофільд, котрий пізнав в Християнї обох поетів особисто. Він пише: «Чи є де двох людей так до себе не подібних, як Бернзон і Ібзен? Бернзон ввічливий і ентузіаст, отвертий, щирий, чутилий отець родини і симпатичний для своїх приятелів. — Ібзен неприступний, холодний, осторожний, мовчаливий, на все чуйний і завжди самітний. Бернзон названо серцем Норвегії, Ібзена єї головою. Бернзон любить бути предметом подиву і поважання своїх знайомих і приятелів, Ібзен ненавидить цікаву товпу. Бернзон має завжди готове питанє для кожного, готову відповідь на яке-небудь питанє і готов при всякій нагоді розпочати живу розмову. Ібзен є найнеприсутнішим чоловіком на світі; він ще ніколи не дав ся намовити, щоби промовляв на зборі і унікає случайности, де треба висказати свою думку о чім-небудь. Бернзон заповняє цілі сторони радикальних часописів, Ібзен держить свої ідеї для себе, вигріває їх в собі і пише на два роки лише одну книжку, але она появляється так правильно як пори року. Бернзон говорить отверто і без затинки о своїх будучих планах; щож до Ібзена, то ніхто, навіть его пайблизший приятель — если взагалі о такім можна подумати — не має найменшого понятя, о що ходить в новій драмі, над котрою працює поет. Він не зрадить рішучо навіть виразом лица характеру штуки, заким она не появить ся в руках книгарів; день появилення свого твору заповідає правильно місяць наперед. Навіть актори, що небагом по виході драми мають єї грати, мусять виждати єї в книгарні». — Що Ібзен ходить що дня правильно на якийсь час до кавярні, то звісно; але Шофільд пише, що поет радо вчащає на публичні і приватні балі. Здає ся, що Ібзен радо любить бути між людьми, але не любить тільки з ними приставати.

— **Як жив Гледстон.** У Гледстона, одного з найбільших європейських мужів стану, не було нічого повседневного, нічого звичайного. Він весь робив

в оригінальний спосіб. Правдивою тайною Гледстона була штука житя і довгого віку. Здоровий дух в здоровім тілі, сей ідеал старинного сьвіта осушив Гледстон на собі. Правильність і простота становили таїзма, котрому завдячував Гледстон своє здоровлє і силу. Его сон вносив правильно 8 годин, ніколи більше ні менше, і не було нічо в світі, що змогло би було Гледстонови сей відпочинок скоротити хочби о пів години. Загартований як Спартанин зносив він легко горячо і холод. Проходи відбував звичайно з відкритою головою. З гімнастичних вправ любив Гледстон лише одно — рубанє дров, то був его спорт, котрий управляв з правдивим замилованєм. Ловив ненавидів Гледстон до самої смерти, особливо від часу, коли при першім стрілянню в своїм житю втратив скажучий палець при лівій руці. Їв мало, але лише такі страви, що достарчали єму як найбільше животи. При столі випив завжди кілька шклянок доброго вина. Курене тютюну уважав шкідливим і здержував ся від него цілковито. Політикою займав ся лише кілька годин на день, прочий час посвещував правильно фізіології і теології, що були его улюбленими науками. Без них не міг жити, бо становили для его духа те саме, що рубанє дров для тіла. В часі сучасної іспанско-американської війни писав невтомний старець книжку о тім, чи Данте студіював в Оксфордї.

— **Математика а подружє.** Якийсь Німець, що любить богато рахувати, обчислив в одній берлінській часописі, кілько людей женить ся і прийшов до того пересьвідченя, що наріканя материй дослжих дочок є дуже оправдані. З его дослідів показує ся, що мушин вмирає більше чим женщин; іменно на 100 мушин іде догробу 38, заким переступлять 5 рік житя, а 44 на 100, коли доживуть 18 літ. Виходить з того таке, що в богато краях більше є женщин як мушин. Із 100 осіб є лиш 35 подружених, 60 неподружених і 5 повдовілих. Коли отже подібати на дорозі 100 осіб одна за другою, то що 20 особа з них мусить бути вдівцем або вдовою, а між кожними п'ятьми три особи що найменше є вільного стану. Більша половина всіх женщин вийшла замуж в віці від 21 до 25, одна четверта часть з них около 25 а 30. Мушци женять ся рівнож найбільше жіж 20 а 25 роком житя. Найбільше подружій припадає в грудни, відтак в червні і в вересні а найменше в марті. Але що завжди з трех мушин 1 1/2 з них є кавалером, то та обставина обурює до живого поважні матери.

— **Для редакції** не може бути нічо неприємнішого, як великого рода візити і то ще до того в редакційний час. Впрочім то недуга міжнародна, що лютує так само в Америці як і в Європі; та в Америці люди практичні і уміють давати собі раду з такого рода візитами. Так приміром в газеті Little Rock Blade (Арканзас) стоїть на виднім місці таке остереженє: «Радимо Самійлови Діккінсонови не надодати нам за много в нашій хаті, бо инакше его бедра можуть познакомити ся з підшвами наших ніг». Las Vegas Mirror в Новім Мексикку вивісила у себе на дверях таке оповішенє: «Вхід дозволений лиш тверезим, що хотять заплатити предплату, або дати анонс. П'яних і не-предплатників викидає ся вон». На подібну енергічну розправу натякає і більше добродушний висказ німецької газети Granada Banner: «Щади злишними словами, не кради у нас на дармо часу; а так і ми будемо вдоволені і твоя одіж лишить ся в цілости». Редактор тривідатської Газети Diario написав на дверех свого дому: «Если сумніваєш ся, чи маєш право увійти в сю хату, то дай волю своему сумнівови і минай двері». Напис в одній редакції в Ватерльо звучить так: «Вхід заборонений. Хто сюда увійде, буде викинений за двері». Трохи воно нечемно, то правда, але щось в тім роді здало би ся і у нас.

— **Дрібні вісти.** Соціалістичний посол Дашинський держав вчєра в готелю Бель-ві відчит о хлоскїм руху в Галичині. Слухачів становили майже самі жида. — В антисемітських розрухах в Кальварії Зєбжидівській взяло участь около 2.000 людей. Серед арештованих находить ся слухач прав Генрик Фіялко. — Радник окружного суду в Золочеві Альфред Завадський перенесений в стан спочинку, причім наділено его титулом і характером радника апелляційного.

Телеграми.

Градец, 31. мая. Мимо великого невдоволення по причині розв'язаня міської ради панує в місті спокій. Студенти відбувають збори, на ко-

трих мають зазначити своє становиско і дальше поступованє в справі здеградованих офіцерів резервових, що взяли участь в похоронах убитого робітника Рітнера. Збори хотять ухвалити, щоби всі студенти поскладали офіцерські ступені. На збори прибуло много німецьких буршів з австрійських і німецьких університетів.

Прага, 31. мая. Молодоческі послы Адамак і Слявік зложили посольські мандати. Адамак зрезигнував по причині одержаня ордеру зелїзної корони.

Лїберець, 31. мая. Дня 29. мая відбули ся збори делегатів міст німецьких з Чехії в цілі уконститугованя: Союзу міст німецьких в Чехії. Посадників міст явило ся 50 а між ними Функе. Функе відчитав рескрипт намістництва, в котрім сказано, що статут виходить по за границі міської автономії. На внесене Функа ухвалено одноголоєно мимо сего предложити намістництву проєкт статута до затвердженя, а сли оно его не потвердить, в такім разі треба буде звернути ся з ними до трибуналу. Вислано також телеграму на руки посадика в Градци з заявою співчутя по причині розв'язаня міської ради.

Відень, 31. мая. В поінформованих кругах голосять, що гр. Тун при першій пристрастній пробі обструкції відрочить парламент. Однак о замкненю на разі ради державної не може бути бесіди, бо 10. червня мають зійти ся на весільні наради обі квотові депутації: угорська і австрійська. В коротці по відроченю палата буде замкнена.

Відень, 31. мая. З розв'язаня ради міської в Градци догадують ся, що гр. Тун зірвав зносини з німецькою лївицею і що має призволенє на замкненє парламенту, сли прийде до нових нападів обструкції.

Рим, 31. мая. По причині ріжниць поглядів між міністрами на раді кабінетовій 28. мая настала криза. Рудіні зголосив у короля димісію цілого кабінету. Король поручив Рудіньому зложити новий кабінет. Головною причиною кризи була ріжниця поглядів між міністром Вісконтоу а Жанарделім в справах церковної політики. Жанарделі домагає ся виїмкових законів для клерикалів, а Вісконті уважав, що вистарчить рівне право для всіх, але мусить бути задержаний авторитет держави в церковних справах. До нового кабінету мають прийти Пелюке з текою внутрішних справ а Капніово возьме теку маринарки.

Льондон, 31. мая. Daily Telegraph довідує ся з поважного жерела, що вже пороблено вступні кроки до заключеня янглійско-американського союзу.

Нью-Йорк, 31. мая. Tribune одержала вість, що Цервері висадив в Сан Яго де Куба 800 артилеристів і доставив 20.000 карабінів Мавзера, много армат і амуніції. — Ген. Шафтер командируючий військами в Тампа одержав приказ, щоби як найскорше висадив велику часть правильного і охотничого войска на Кубу. Найліпші кораблі Семпсона мають супроводжати і заслонювати се войско при его вході на Кубу.

Нью-Йорк, 31. мая. Семпсон поплив з своєю ескадрою до Кей-Весту, а Шлей бльокує Сан Яго де Куба. Ходить чутка, що Семпсон має ударити на Гавану.

Сан Францєско, 31. мая. В тім тиждни висилає ся другу часть войска на Филиппини.

Вешінгтон, 31. мая. Секретарият маринарки одержав депешу від Шлея з повідомленєм, що фльота іспанська адм. Церверія находить ся в заливї Сан Яго де Куба. Погolosка о рішаючій битві не справджує ся.

Гонг-Конг, 31. мая. В Манїлі супокій. Американці зловили недалек Ільолью іспанську канонїрку Льюїто, вислану з депешами. — Іспанці хотять адмірала Монтея ставити під военний суд. Закидають єму недостачу відваги в борбі під Манїлею.

 Ментина,
єдине раціональне средство до положення уст, знаменитий і оживляючо

ділаючий препарат, до тепер нічим не перевисшений. Мала скількість, придана до сьвіжої води, вистанє, аби осягнути пожадані наслідки.

Ціна флакона 50 кр.

Головний склад в аптиці

161 158-2

Жигм. Рукєра
під „Срібним Орлом“ у Львові.

Цінник львівської палати торговельної і промислової.

Львів дня 24. мая 1898.

I. Актіи за штуку.

Table with 2 columns: Description of securities (e.g., Zeliv. g. Kar. Lyubv. po 200 zl. mk.) and their prices in Lviv currency.

II. Листи заставні за 100 зл. в. ав.

Table with 2 columns: Description of promissory notes and their prices.

III. Обліги за 100 зл.

Table with 2 columns: Description of bonds and their prices.

IV. Льоси.

Table with 2 columns: Description of locations (e.g., Мiста Кракова) and their prices.

V. Монети.

Table with 2 columns: Description of various coins and their prices.

Small table with 2 columns: Exchange rates for gold and silver.

Розклад їзди поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1898.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Main railway schedule table with columns for train number, direction (to/from Lviv), arrival/departure times, and station names.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейскій рїзнить ся від часу львівского о 36 минут, а іменно: 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівского.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Преосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариатам всіх трех єпархій, обезпечає будинки, урядженє домашне, скот, господарскі звяряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневиц.

»Дністеръ« вступив в 6-тий рік своєї діяльности з збільшеними фондами гваранційними, котрих стан з днем 31-го грудня 1897 виносить:

Table showing financial data: Фонд резервовий (73.874 зр. 47 кр.), Резерва премій (52.269 „ 40 „), Фонд основний (50.000 „ — „).

Виплачені шкоди до кінця 1897 року 430.100 зр. 42 кр. Тарифи »Дністра« дуже умірковані. Услія обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпоровочно. Поліси »Дністра« приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через »Дністеръ« в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услія, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квїти в рускїм язїці.

Товариство взаїмного кредиту »Дністеръ«, стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4 1/2%. Удїл членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в »Дністрѣ«. Інформації уділяє Дирекція листовно.

Зголошеня о удїленє агенцій в окрестностях і де нема близько агентів »Дністра«, приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім »Просьвіти«).

ЛЕВ НОВОСАД

(практикант віденьскій)

у Львові, ул. Крута ч. 7.

виконє мужеску, дамску і діточу обув, також чоботи з холявами для духовенства по як найприступнійших цінах.

Рівнож приймає репарації калюшів. — З провінції вистанє старий оказ на міру. 136 60—140

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ ЕМІЛІЇ СОКОЛОВСКОЇ

у Львові, Ринок ч. 29., 1. п.

приймає ласкаві замовленя і виконє їх густовно і по приступних цінах. 14-104

НАУКУ КРОЮ уділяє в осїбних годинах. Замісцеві панночки приймає на помешканє.

1000 туюток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туюток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

у Львові, лиця Галицка число 12.

Замавляючим 5.000 туютоко разом опакованє і відсилка franco.

Herder'sche Verlagshandlung, Freiburg im Breisgau.— B. Herder, Wien I, Wollz. 33

Soeben ist erschienen und durch die alle Buchhandlungen zu beziehen:

Преданіє церковное и русская богословская литература. Критическое сопоставленіє по поводу критики на книгу »о церкви«. (Die kirchliche Ueberlieferung und die russische theologische Literatur. Eine kritische Gegenüberstellung [aus Anlass der Kritik des Buches »Ueber die Kirche«], gr. 8°. [VI u. 584 S.] M. 4.

Jeder, der sich für die Frage der Wiedervereinigung der Kirchen interessiert, wird nicht umhin können, das Erscheinen des vorliegenden russischen Buches mit Freuden zu begrüßen. Es beabsichtigt nachzuweisen, wie künstlich die Kluft ist, welche, nach der Meinung der russischen Theologen, die römische Kirche von denen des Orients trennt.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупнї:

Сьвітло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кїл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кїл. послїлках почт. в цїні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко БИНО в 5 кїл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Іншї товари по умірених цінах. 73-?

Галицкїй КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4 1/2% на рік.